

Dávid és Góliát – látás a végidőkre – Hadyn Olsen

David and Goliath - An End-Time View - Hadyn Olsen

Nemrégiben, a Dávid és Góliát közötti találkozásról szóló beszámoló elolvasása után megértettem ennek az üzenetnek a fontosságát az előttünk álló végidőkkel kapcsolatban.

Ez sokkal több, mint egy gyerekmese, ez a beszámoló két királyság - Isten királysága és a Sátán királysága - közötti ütközetről szól:

A Szentírásban sokszor van szó a két királyság közötti hasonló drámai találkozókról. Gondoljunk csak Mózes idejére a pestissel sújtott Egyiptomból való kivonulásra a Vörös tengeren át. Gondolhatunk Józsuéra Jerikónál vagy Illésre a Kármel hegyen. Aztán természetesen ott van az Úr Jézus maga és az a sok alkalom, amikor bemutatta az Ő királyságát.

Ezekben az eseményekben láthatunk valamit a két szembenálló királyság természetéből és Isten királyságának a Sátán királysága feletti hatalmáról. Megtanulhatunk valamit a saját életünkben is, azokból a konfliktusokból, amivel nap, mint nap szembenézünk. Ezen események mindegyikéből tanulhatunk. Isten tanítani akar bennünket és azt akarja, hogy mi is részese legyünk a győzelemnek.

Elérkezik az az idő, amikor tanúi lehetünk az Isten és a Sátán királysága közötti óriási, végső összecsapásnak. Nem kétséges, hogy az nagyobb lesz, ha nem a legnagyobb minden korábbi eseményhez képest. Az lesz az az idő, amikor Isten még egyszer bemutatja az Ő mindent felül múló nagyságát és hatalmát a Sátán felett.

Ezért a szellemünk ezt kiáltja: „jövel Uram Jézus”.

Amikor az 1 Sámuel 17-ben Dávid és Góliát harcáról olvasunk, mindenképp előtt láthatjuk, hogy három fő jellegzetesség van, amelyek három különböző embercsoporthoz rendelhetők.

Az első csoport: Góliát és a filiszteusok, akik a világot reprezentálják vagy inkább a megtéretlen, lázadó embert. Van valami, ami jellemző rájuk az „e világ szelleme”.

Tele vannak göggel és gúnyolódással. Szándékosan és gögös módon vádolják Istent és az Ő népét. A teljes egészében saját erejében bízó és a maguk dicsőségét kereső embert mutatják be.

Ez a jó és a gonosz tudás fájának beérett gyümölcse. Az étellel való kérkedés, ami a saját göggében lenézi Istent. Teljes egészében egy olyan ember, aki azt keresi, hogy „olyan legyen, mint Isten” sőt lerombolja mindazt, ami Istentől van, miközben azt keresi, hogyan uralkodjon a föld felett.

Megfigyelhetjük azt is, hogy Góliát leírásánál jellemző a hatos szám, ami az ember száma: magassága hat sing, páncéljainak és harci eszközeinek száma hat és a dárdahegyének súlya hatszáz sékel.

Azt mondhatjuk, hogy Góliát reprezentál mindent, ami a végidők „antikrisztusáról” elmondható, ahogyan ott áll kigúnyolva mindent, ami Istentől van, harcba hívva Isten népét.

A világban azt láthatjuk ma, hogy 'Góliát' ismét készen áll a harcra. Hallhatjuk a kihívó hangját, amint azt mondja: „hol van a ti Istenetek?” Lekicsinyelve vádolja és harcba hívja a gyülekezetet. Ez mindig is a legfontosabb jellemzője volt az antikrisztusi szellemnek.

A *másik csoport* és jellemző dolog ebben a történetben Saul király és a hadserege. Ez a csoport Isten népét reprezentálja, Isten népe azonban a test uralma alatt van. Egy legyőzött csapat. Félelemmel, ijedten, kenet és Isten ereje nélkül állnak szembe Góliáttal.

Kérdezhetjük: „miért van ez így?....hogyan lehetséges ez?”

Hogyan találhatja magát Isten népe ilyen helyzetben és ilyen körülmények között? A válasz a következő: jóllehet Isten népe, de az e világ szelleme leuralta és az ellenőrzése alatt tartja őket. Saul király – a test – uralma alatt vannak.

Vessünk egy pillantást rájuk.

Ott álltak mindenféle világi fegyverzettel felszerelve, ami a világban egyáltalán számít. Voltak lovaik, harci szekerek és testi fegyvereik – és természetesen volt királyuk, aki egy fejjel nagyobb volt a többiekénél. Sok szempontból úgy néztek ki, mint bármely más nép.

Nem csodálkozom rajta, hogy sok felekezet és gyülekezeti szervezet úgy néz ki, mint Saul hadserege. Tele vannak világi módszerekkel és erősségekkel, ami a pénz, a szervezet és minden, ami a test erejéből származik. Láthatjuk bennük ennek a világnak ugyanazt a szellemét, ami ravasz fogásokkal, eladási technikákkal és minden lehetséges emberi módon igyekszik segíteni magán.

Van egy másik jellemzője is, amiben hasonlít Saul gyülekezetére, és ez az Úr szava iránti engedetlenség. Saul királynak fontosabb volt a látható siker és a hatalom külső megjelenítése, mint az Isten szava iránti engedelmesség. Addig engedelmeskedik Istennek, míg az előnyös számára és nem fenyegeti a saját nagyravágását és azon vágyát, hogy sikeres legyen az emberek szemében.

Ugyanez van ma is a különböző felekezetekben. A siker, a tekintély és a külső látszat a legfontosabb szempontok. Megalkudnak Isten akaratát és az Ő céljait illetően, az emberi érdekek és a hagyományok kedvéért.

Ezért semmilyen segítségük nem lesz azon a napon, amikor szembe fogják találni magukat Góliáttal. Rá fognak jönni, hogy evilági mércével mérve Góliát sokkal erősebb náluk és akkor világossá válik számukra, hogy semmi esélyük ellene.

Milyen félelmetes lesz az a nap jóllehet ma tele vannak a saját erősségeikkel, valamint a büszkeségük és a pozitív megvallásuk teljesen megvakítja őket.

Hála Istennek, hogy van egy *harmadik csoport* is a történetben, amit Dávid jelképez.

Igen, Dávid Isten egyik embere volt, aki nem tartozott Saul seregéhez. Hasonló módon ma is van egy harmadik csoport. Ők a 'gyülekezeteken kívül' szétszórtan élik az életüket. Nincs konkrét szervezetük vagy helyük, amit a sajátjuknak hívnak. Van azonban két megkülönböztető jellemzőjük, ami megkülönbözteti őket másoktól.

Isten és nem Saul király szerinti szívük van.

Ez a „Dávid csapat” hasonlít a bibliabeli Dávidra: kicsi, jelentéktelen és nem kelt meggyőző benyomást: Isten keze mégis rajtuk van.

Dávid kint volt a pusztában a nyáját legeltetve, amikor jött a hívás, hogy menjen el a csatába. Azt cselekedte, amivel Isten megbízta őt - annak ellenére, hogy külsejét tekintve jelentéktelen volt.

Hasonló módon ma is ott vannak azok, akik azt kérdezik: „mit cselekszel Istenért?” - minek kell történnie az életedben ahhoz, hogy kilépj a rendszerből? Mindent a külső látszat szerint mérlegelnek és egész életüket a körülöttük lévőkkel versenyezve töltik el, nagy dolgokat szervezve Istenért, végül mégis keveset végeznek el.

Dávid semmit sem tudott Saul módszereiről. Nem vett részt semmiféle „Saul képző szemináriumon”. Azt sem tudta hogyan kell kifényesíteni a páncélját, nem hogy viselni azt a harcban. Dávid mindössze azt tudta, amit a mindennapi élete során megtanult. Megtanulta az igazság egyszerű dolgait, a szeretetet és a hűséget. Megtanulta hogyan járjon Istennel minden nap, és az Isten útja volt. Akik Dávid csapatába tartoznak, azok mindig az egyszerű, mások számára nevetséges dolgokat ragadják meg és azokat az egyszerű, rendelkezésre álló dolgokat, amihez nem kell hozzátenni semmit.

Isten hasonlóképpen készíti fel a népét ma is. Ők semmik. Néhányan elhagyták a felekezeteket, néhányan még mindig közöttük vannak és csodálkoznak, hogy miért nem találják a helyüket többé ebben az egészben. Már nem tudja őket lázba hozni a legutolsó szeminárium vagy a helyi továbbképző tanfolyam. Helyette sóhajtoznak és nyögnek Isten - gyülekezetben való - jelenlétének hiánya miatt és amiatt szomorkodnak, hogy emberi erővel töltik ki a tátongó szakadékot.

Amikor Dávid a színre lépett semmiféle szervezetet nem tudhatott a háta mögött. Nem volt megbízólevele és semmi más hasonló. Csak felkenetése volt. Isten tudta, hogy hol

akarta látni Dávidot. Isten szerkeszti egybe a dolgokat, ahogyan ma is cselekszik...az idők végén.

Dávid meg tudott állni Góliát előtt, mert Isten vele volt. Nem több és nem is kevesebb. A szelleme felgerjedt és nem félt az óriástól. Tudta, hogy sokkal nagyobb az, aki vele van. Amikor Dávid szólt Góliátnak, hogy kihívja őt a harcra, az nem Dávid szava volt, hanem Isten szava. Amikor Dávid felvette a követ, hogy belehelyezze a parittyájába, az ismét Isten választása és előkészülete volt. Amikor Dávid elrepítette a követ egy irányba.... Isten volt az, aki a megfelelő helyre irányította azt.

Így van ez minden igazi szolgálóval. Isten cselekszi azt, hogy az ember munkája gyümölcsöt teremjen.

Sokan vannak ma, akik a legnagyobb dolgokat próbálják megtenni Istenért. Ők minden rendelkezésre álló világi erőforrást felhasználnak, hogy megpróbálják megtenni azt. Isten azonban nem így cselekszik. Azt gondolják, hogy az emberi erőfeszítés a kulcs az isteni gyümölcsökhöz. Teljesen elhibázták Isten módszerét.

Isten egy olyan népre vágyik, akik meghaltak az emberi módszereknek, mert a királyság munkájához erre van szükség. Isten készít fel egy népet, akik várni fognak rá és akkor fognak mozdulni, amikor Ő mozdítja őket, és akik az Ő – bennük lévő hatalmas - erejével fognak munkálkodni.

Lehet, hogy Istennek sok időre van szüksége, hogy megnyerjen egy férfit vagy egy nőt egy adott helyre Istennek azonban van ideje.

Közeleg az a nap, amikor ez a nagy küzdelem elérkezik. Melyik csapathoz fogunk tartozni? A Góliátéhoz? a Saul királyéhoz?....vagy a Dávidéhoz?

Keménynek hangozhat ezt mondani most, de azon a napon nyilvánvalóvá fog válni. Semmi sem bizonyosabb ennél ... Nyilvánvalóvá fog válni ... Akkor azon a helyen fogjuk találni magunkat, amit a szívünk választott.

Engedjük, hogy hívjon bennünket az Úr most, míg nem késő... kérjük Őt, hogy változtassa meg a szívünket és helyezzen bele minket Dávid csapatába. Igyekezzünk megtanulni, hogyan járunk Istennel minden nap és legyünk hűségesek hozzá mindenben, amire elhívott bennünket. Tanuljuk meg az alázatosságot és legyünk elégedettek, egyszerűen éljük az életünket minden nap az Ő jelenlétében. Legyünk óvatosak és tartsuk magunkat távol Saul király módszereitől.

Dicsőség az Úrnak az Ő minden értelemet felül haladó nagyságáért és a dicsőségéért.

Fordította: Abonyi Sándor

<http://keskenyut.wordpress.com>